

כלה יב ופי' מלכות
ביאה מקדש ס' ו ופי'
מל' מיוחד מלכות י'
סד ג מיי' פיד מל' מל'
ק'ס כלס 3 :
סדר מיי' פיד מלכות
ביאה מקדש ס' ו :
סו ה מיי' פיד מלכות
מיוחד מלכות י' :

במועדו מאי עבדי ביה דלדידיה כיון שאין רוב טהורין לא מידחו
טומאים לפסח שני : **נדרק** דמו ואח"כ נודע שהוא טומא כו' . פי'
בקונטרס שהוא טומא הדם או הבשר
וקשה לריב"א דבטומאת בשר ע"כ
לין לא מרלה לאכילה אלא לפטור
מפסח שני וכמ"ד האיך מרלה על
אכילות וכו' נתן דלא בעי אלא גברא
דחיי ואח"כ טועה הא טועה דמרק
לא מרלה לין והיינו לפטור מפסח
שני וע"כ הא דלא מרלי היינו מדרבנן
מדמפליג בין שוגג למזיד וכן אמר
בהאשה רבה (נמוט דף י' וסס) והכי
מחייבי ליה רבנן בפסח שני כיון
דמלאורייתא פטור הוי חולין בעורה
ועוד הא לעיל (דף עה:) תנן נטמא
בשר וחלב קיים אינו זורק את הדם
והיינו מדרבנן דמוקי לה כרבי נתן
וא"כ הא דדייק רב לעיל אס זרק
הורלה היינו אפילו מדרבנן וטועה
קודם זריקה מיירי מדקאמר לא
זרוק ונראה לריב"א דלא מיירי
מתני' אלא בטומאת דם והא דדייק
בגמ' הא נודע ואחר כך מרק לא
היינו להחיר בשר באכילה אבל פטור
מלשכות פסח שני מיהו י"ס ליישב
פירוש הקונטרס דהא דקאמר האיך
מרלה היינו להקטיר האומרות הא
טועה ואח"כ מרק לא מרלה להקטיר
האומרות ופטור מפסח שני :

הוא הדין טועה ואחר כך מרק .
וא"כ ח"כ מאי דוחקיה דר'
שילא לחלק בין טומאה לזריקה כיון
דלאו דווקא קתני במתניתין מרק
ואח"כ טועה ואומר ר"י דר' שילא
לא אהך קושיא אמרה אלא אמאי
דפריך בהקומץ רבה (נמוט דף כה:)
אהך ברייתא דעל מה האיך מרלה
מזרייתא דקתני דם שנטמא וזרקו
בשוגג הורלה במזיד לא הורלה והכא
חסיק ליה אבז תירוץ דרבינא :
לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ .
וא"כ היכי שייך טומאת התהום
בשרץ והא לא מטמא אלא במוגע
וטומאת התהום אינה בגלוי אלא
מכוסה וטומא בעפר בתבן או בלרור
כתניא לקמן (דף פה:) ויש לומר
כגון שהכניס ידו בעפר ונגע :
אי בנייר וכי ימות מת עליו אמר
רחמנא . תימה לר"י דילמא
לעולם בנייר ונפקא מינה אס שחט
קרבנות ונטמא דלא מרלי לין וכן
קשה בבבלי דקאמר אלא למ"ד
שומטין וזרקין כו' הא מכל מקום
נפקא מינה ש"ל אס שחט פסחו
כפ"י ואומר ר"י דלא בעי למימר
הכי דא"כ תיפסוט דבזבחה גמירי
לא שנה צבעלים ול"ש צכה :
לאו

רבינו תנאל

ישראל היכא דאשפר
הכא לא אשפר חשבינן
ליה כאלו כול זבין :
שלישתן ש' ה' ר' י'
ושלישתן שפאי מתים
ושלישתן זבין אהון
פסאי מתים בראשון
לא עבדי גרילי זבין
על המזרחין והיו לה
פסאי מתים מיעוסא
ומיעוסא נדחין לפסח
שני בשני נמי לא עבדי
דזבין ושפאי מתים
בשני שני הו' לוד בשני
רובא ורובא בשני לא
עבדי : **מתני'** הפסח
שנרק דמי ואחר כך
(נורק) [נודע] שחט
פסח הציץ מרצה וכו' .
ושחטא היא ואסיקא
היא הדין דאפילו
נודע שחט פסח
ואחר כך נורק הציץ
מרצה והאי דקרינן נורק
ואחר כך נודע אידי
דבעי מתני ספא נטמא
הגוף אין הציץ מרצה
דאפילו נורק ואחר כך
נודע לא משום הכי
קתני רישא נורק ואחר
כך נודע נטמא פוטמא
דהתם הוי זה מרצה .
בעי רבי בר חמא כון
דהרצה בקרבנותיהן
של ישראל הותרה לו
פוטמא התהום או לא
ושחט רבא מהא דתאמי
רבי יהיא לא אמר
פוטמא התהום שהציץ
מרצה אלא בסח בלבר
הדיין מדרבנן בסח
בלבר מכלל דפוטמא
התהום בשרץ לא
הותרה אלא לטמן
התה רב יוסף ואמר
לא לעיל כבעלים
דפסח ולמעוטי פוטמא
התהום כוונה דלא
הותרה לין . ואקשינן
ופוטמא התהום כוונה
לא (פוטמא הציץ)
מרצה והנניא רבי ויסי
אמר שומרת יום כנגד
יום ששחטו וזרקו עליה

זבין עכשיו נמנחו רוב ניבזר גריכין טו ורובח דניבזר בשני נח עבדי :
מתני' **פסחם שנורק אס דמו ואח"כ נודע שפסח טמא** . הפסח או
תורה אור
טהרה מדרחא שומאה לא מדרחא ומר סבר
אפילו שומאה נמי מדרחא איתמר יהיו
שלישיתן זבין ושלישיתן טהורין ושלישיתן
טמאי מתים אמר רבי מני בר פמיש אותן
טמאי מתים אינן עושין לא את הראשון ולא
השני בראשון לא עבדי הגדילו זבין על
הטהורים דלא עבדי בשומאה הוה ליה טמאי
מתים מיעוסא ומיעוסא לא עבדי בראשון
בשני לא עבדי נצפרו זבין עם טמאי מתים
דלא עבדי בראשון הוה ליה רובא ורובא לא
מדחו לפסח שני : **מתני'** הפסח שנורק דמו
ואח"כ נודע שהוא טמא הציץ מרצה ג' נטמא
הגוף אין הציץ מרצה *מפני שאמרו הגזיר
ועושה פסח הציץ מרצה על שומאת הדם
ואין הציץ מרצה על שומאת הגוף נטמא
שומאת התהום הציץ מרצה : **גמ'** טעמא
דנורק ואח"כ נודע אבל נודע ואח"כ נורק לא
מרצה ורמינהו *על מה הציץ מרצה על
הדם ועל הבשר ועל החלב שנממא בין
בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין
ביחוד בין בציבור אמר רבינא *שומאתו
בין בשוגג בין במזיד הורצה וזריקתו בשוגג
הורצה במזיד לא הורצה רבי שילא אמר
זריקתו בין בשוגג בין במזיד הורצה שומאתו
בשוגג הורצה במזיד לא הורצה אלא הא
דקתני בין בשוגג בין במזיד ה"ק נטמא
בשוגג וזרקו בין בשוגג בין במזיד הורצה
והא דקתני דם שנורק ואח"כ נודע טעמא
דנורק ואח"כ נודע אבל נודע ואח"כ נורק
לא הוא הדין דאפילו נודע ואח"כ נורק והאי
דקתני נורק ואח"כ נודע משום דבעי למתני
סיפא נטמא הגוף אין הציץ מרצה דאפילו
נורק ואח"כ נודע לא קתני רישא נמי נורק
ואח"כ נודע : נטמא שומאת התהום וכו' .
*בעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהן
הותרה לו שומאת התהום או לא מי אמרינן
כי גמירי שומאת התהום בבעלים בכהן לא
גמירי או דילמא יבובחא גמירי לא שנא
בכהן ול"ש בבעלים אמר רבא ת"ש דתני
*רבי חייה ל"א אמרו שומאת התהום אלא
למת בלבד מת למעוטי מאי לאו למעוטי
שומאת התהום דשרץ ובמאי עסקינן אי נימא
בבעלים ובמאן אי בנייר מי מהני ביה ^{כבימדי}
ימות מת עליו אמר רחמנא אלא בעושה
פסח הניחא למאן דאמר *אין שוחטין וזורקין
על טמאי שרץ אלא למאן דאמר שוחטין
וזורקין על טמאי שרץ השתא שומאה ידועה
הותרה לו שומאת התהום לא כל שכן אלא
לאו בכהן ושחט מינה הותרה לו שומאת
התהום אמר רב יוסף לא לעולם בבעלים
התהום שומאת התהום דייבה ושומאת תהום דייבה לא
בשני

שומאת זיבה שהיא שבעת ימים ואין שומטין וזורקין עליו ואשמעינן רבי חייה דטומאת התהום דייבה כגון זב צבעי שלו דלפסח הוא
שמה יראה היום ויסחור כל מה שמנה ספק לא יראה והרי הוא כטמא שרץ דחיי לאורחא והויא לה טומאת התהום ופסלה ביה :

הס : **פיץ מרלס** . ופטור מפסח
שני : **נטמא** . בעליו טומאת הגוף
במת : **אין פיץ מרלס** . וחייב לעשות
פסח שני דהא צבעת זריקה לאו בר
מיעבד פסח הוא דרמנא דחייב :
סניר . דתיב ביה (במדבר ו) וכי
ימות מת וגו' והימים הראשונים יפלו
אס נטמא במת קודם הבאת קרבנותיו
סותר : **פיץ מרלס על טומאת דם** .
ותגלחתו כשירה ומותר לשקות יין
ולטמא למתים : **ואין פיץ מרלס**
על טומאת סוגף . והא *נטמא
בעת הבאת קרבנותיו סותר את
הכל : **נטמא נוסו** . בטומאת התהום
בטומאת ספק כדמפרש בגמרא הרי
זה מרלה להלכה למטה מסויי היא
דהותרה טומאת התהום להם כדאמר
בגמרא ובתוספתא [א] מפרש לה הכי
ליד אמרו לו קבר היה עמך צבית
שנכנסת בו תחת האבן שיצבת עליה
וטועה לו עד שלא עשה פסחוא לריך
לעשות פסח שני משעשה אין לריך
לעשות פסח שני . וכן נזיר שהיה
הולך להביא קרבנותיו אמרו לו מת
היה עמך צבית שנכנסת בו וטועה
לו בין עד שלא הביא קרבנותיו בין
משהביא קרבנותיו לריך להביא קרבן
שומאה אבל אמרו לו קבר התהום
עמך צבית שנכנסת בו תחת האבן
שיצבת עליה וטועה לו עד שלא
הביא קרבנותיו לריך להביא קרבן
טומאה [א] ומהו קרבן טומאה אס
ושני זורים ומתחיל למנות נזירות
אחרת . בתוספתא דובחים : **גמ'** ביות
בשוגג בין כבוד . קס"ד להכי
קאמר שזרקו בין בשוגג בין במזיד
ומשני דהאי שוגג ומזיד אטומאה קאי
אבל זריקה בעינן שוגג : **בקרבתוסיין** .
דנזיר ועושה פסח הותרה לו אס
נטמא גופו בספק טומאה וקרבן
יחד אינו דוחה שבת וטומאה :
כי גמירי . דטומאת התהום מותרת
להם בצבעלים הוא דגמירי אבל
בכהן לא : **או דילמא כוונתא גמירי** .
בקרבנות הללו בפסח ובקרבנות
נזיר גמירי דהותרה להם טומאת
התהום של גוף הילכך לא שנה
צבעלים ולא שנה בכהן : **לא אמרו**
טומאת פסחוס . דהותרה בנייר
ועושה פסח : **אלא כמת בלבד** .
אבל שחר טומאות ספק לא הותרו :
וכמאן . במי תארע טומאת התהום
זו דשרץ דקאמר לא הותרה : **אי**
בנייר מי מהניא ביה . אפילו טומאות
דשרץ [ודלוי] לסחור מניינו והבאת
קרבנותיו : **וכי ימות עליו כפי** .
פסח זה שוגג פתאום זה מזיד
צכריות (דף ע"י) : **סינהא למאן**
דאמר . לקמן צ"ל האשה (דף ע"ה) ג'
אלא לאו בכהן : **לפוטם צבעלים** .
ובעושה פסח ודקשיא לך הא לא
מהניא ביה טומאה אחריתי איכא
צבתי

המיינס כחב
דיל עמח]
זכמים כג'
לעיל ע"ז יומא
ז' יבמות כ'
מנמות סה'
זכמים מה'
מנמות עס'
זכמים כג'
[קמן פה]
פ"ש זכמים כג'
ע"ש מיר סג'
זכמים כג'
[לעיל סג'
זכמים כג'
מיר ע"ז :
גליון
השנים
תוספתא ד"ה
אין בנייר כו'